Budapest-Bratislava Rally 2013

Szerzõ gustaw

A saját oldalamon már régebb óta fent van, de gondoltam itt is megosztom veletek legutóbbi, 2013-as Budapest-Bratislava Rally-n szerzett élményeimet, hátha valaki kedvet kap.További infók és beszámolók a http://www.mmsport.hu/ címen.
Élménybeszámoló – Budapest-Bratislava 2013

2013.05.11-12

Ilyent még nem csináltam, de most kipróbálom: a képernyõ egyik oldalán a tavalyi futam élménybeszámolója, másikon a szövegszerkesztõ egyelõre üres lapja. Nézzük hogyan is volt tavaly, és hogyan alakult az idei Budapest-Bratislava futam.

Azt az elején leszögezhetjük, hogy az évek óta dédelgetett álmom, hogy szegény motoromat megkíméljem az újabb megpróbáltatásoktól idén is kútba esett. Igazából nem is bánom, mert minden egyes verseny, minden közösen átélt kaland tovább erõsíti azt a tényt, hogy egy nagyon jól eltalált konstrukciót sikerült a BMW-nek az F650 GS-ben megalkotnia. A tervem azért továbbra sem adom fel, csak lehet, hogy többet kell rá várni, mint azt elõre sejtettem. A váltást az is indokolja, hogy a mezõny egyre erõsebb, és lassan az F650 valóban eléri a határait. No, de térjünk a lényegre.
A tavalyi elsõ helyezés nagyon inspirált, hogy idén is megmérettessem magam a Budapest-Bratislava Rally-n. 2004 óta már számos versenyt megjártam, de a 24 órás közúti futamokat leszámítva ez az a verseny, ahol az a számú motoros jelenik meg, ami már alapból garantálja a megfelelõ izgalmi szintet. Ezzel nem a többi versenyt szeretném degradálni, hiszen minden egyes futamnak megvannak a maga nehézségei és mindegyiken a teljesítés vágya hajt, de itt tényleg keményen meg kell dolgozni az elsõségért. És a keménység ezen a hétvégén új jelentéssel bõvült, hála a szervezõknek és az idõjárásnak.
A nevezést az utolsó pillanatig húztam, ennek okai egyrészt anyagi jellegûek voltak, másrészt számolnom kellett azzal, hogy a két héttel korábbi versenyen bármi félresikerülhetett volna. Szerencsére ott is minden rendben volt, valamint idõközben sikerült befejeznem a saját gyártmányú itinertartó elektronikus hajtását is. Ezt szerettem volna mindenképp kipróbálni, bár a feladatok megoldásait az itinerre kell írni, sokat jelent menet közben, ha rá tudok nézni, hogy mit is kell keresni a következõ ponton. Nagyon jó érzéssel töltött el, hogy bár elõre jeleztem a szervezõknek a részvételi szándékomat, a kései jelentkezésem elõtt nem sokkal megkerestek azzal a kérdéssel, hogy idén is a rajtnál köszönthetik-e majd a tavalyi gyõztest. Természetesen ez további megerõsítést adott.

A rajt helyszíne idén is ugyanaz a parkoló volt, ahonnan tavaly indultunk. Az autósok egy része már rajtra készen várakozott, és örömmel töltött el, hogy ismét szép számmal jelentek meg a motoros és quados versenyzõk is. Eleinte magyar rendszámot csak az én gépemen és néhány autón láttam, hamarosan azonban megérkezett „Flying” Fleit András barátom is, akivel a tavalyi futamon volt szerencsém összeismerkedni. Õ a már ismerõs hatalmas 990-es KTM Adventure nyergében érkezett, immáron kevesebb felszereléssel, mit tavaly. Ebbõl és a korábban általa megosztott képekbõl, videókból arra következtettem, hogy ez a verseny már keményebb lesz, felkészültebb ellenfelekkel lesz dolgom. Jó néhány ismerõs arcot láttam, mind a motorosok, mind az autósok körében és jó érzésekkel töltött el az ezekre a versenyekre jellemzõ baráti hangulat. Kicsit megnyugtatott, amikor a tavalyi második helyezett motoros egy terepjáróból kiszállva köszöntött :-). Õ idén a gyerekeivel jött egy kis hétvégi kalandozásra. A történetben õ késõbb majd még fontos szerepet játszik, de mindent a maga idejében.

Megkezdõdött a már ismert magyar-szlovák nyelven történõ eligazítás, majd az itinerek kiosztása. Erre a versenyre jellemzõ, hogy a versenyzõknek maguknak kell bepötyögni a GPS-be a koordinátákat, nem elõre feltöltve kapják meg. Én rögtön nekiálltam és kézzel felvittem az adatokat, volt, aki erre számítógépet használt, fõleg az autósok, de volt motoros is, aki élt a technika adta lehetõséggel. Én ezt is a verseny egyik feladatának fogom fel, mert már itt is lehet hibázni. Bár 96 pont volt a feladatlapon, elegendõ idõm maradt, hogy feltankoljam a gépet és magamat is a rajt elõtt. A nyolc órás szintidõ hosszú és kemény napra engedett következtetni.

A szokásoknak megfelelõen a tavalyi elsõ helyezésem eredményeképp megkaptam az elsõ motoros rajtszámot, ami ebben az esetben az 50-es volt. A korábbiakból tanulva szerettem volna elsõként indulni, ezt sikerült is megcsípnem, és hamarosan el is rajtoltunk. Elsõként a motorosok, õket a quadosok követték, majd végül az autósok. Én személy szerint örülök ennek a sorrendnek, mert a négykerekûek csúnyán szét tudják túrni a pocsolyákat és a felázott talajt, amibõl ezen a hétvégén jutott bõven. Kecskemét-Budapest között még szép idõ volt, de az idõjárás jelentés már egész hétvégére jelentõs csapadékot ígért, amit a rajt után nem sokkal meg is kaptunk. Elkövettem azt a hibát, hogy nem vettem fel idõben az esõruhát, így az egész napot átázott ruhában, tocsogó csizmában töltöttem, ami estére kelve fájdalmas karfiolbõrt eredményezett, nem beszélve a megázott ruhák szagáról. De hát az okos ember ugye más kárából tanul, a buta meg a sajátjából. mindenesetre jó kis tanulópénz volt.

A pontok felkeresésével már az elején problémám akadt, késõbb kiderült, hogy nem csak nekem. Motorosok céltalanul bolyongtak egy-egy pont környékén, majd hamarosan jöttek a quadosok és az autósok is. A tervem, hogy ellépek a mezõnytõl ez által meghiúsult és sokszor 5-6 egység is együtt keresgélt, majd volt, aki korábban, volt, aki késõbb adta fel és állt odébb. Nehéz volt taktikázni, hogy keresgéljek-e még és szerezzek pontot azzal, hogy megtalálom a feladatot, vagy menjek a következõ pontra hátha az gyorsabban meglesz és ez által több helyre tudjak a nap folyamán eljutni. A körülményekhez próbáltam igazodni. Volt, ahol inkább kivártam, de volt, ahol láttam, hogy tényleg bejártak már a többiek mindent eredménytelenül és én is ráhagytam a dolgot. Nem tudjuk, hogy az idõjárás volt-e az oka, de az egész hétvégére jellemzõ volt, hogy a GPS-ek tévedtek. Sokszor újra bepötyögtem a koordinátákat, hátha elírtam, de nem. Még a teljesen egyszerû 1 pontot érõ feladatok is néha gondot okoztak. Mindenesetre az esõ egy idõ után elállt és lassan száradni kezdtek az utak is.

A Vértes kanyargós útjai után a Kisalföld széles, murvás gazdasági útjai mintha autópályák lettek volna. Nagyon élvezetes volt, jól lehetett haladni, így röviddel a szintidõ lejárta elõtt be is értem a célba, a tavalyról már ismert, Gyõr melletti kempingbe. Hamarosan András is beért, vártam, mert elõre lebeszéltük, hogy megosztja szállását velem. Vele a nap folyamán többször együtt haladtam, még a rajtnál megbeszéltük, hogy mindenki megpróbálja a maga útját járni. Miután elrendezõdött a szállás kérdése bementünk Gyõrbe tankolni és bevásárolni. Megdolgoztattuk egy benzinkút magasnyomású mosójait is, mire a felragadt sár nagy részét lebírtuk veretni a gépekrõl. A napot egy finom vacsorával zártuk, majd viszonylag korán pihenõre tértünk.

Reggel szomorúan tapasztaltuk, hogy az egymás mellé szépen beállított motorjaink, mint két részeg egymásra borulva hevert a felázott murván. Szerencsére mindkét gép néhány karcolással megúszta, és az este még mellettünk parkoló VW sem állt már ott. A narancssárga kalandor viszont feltehetõen jelentõs mennyiségû üzemanyagot eresztett le fektében. Az én gépen itt megint jól vizsgázott, pont az üzemanyagtöltõ nyílás felõli oldalára volt borulva, de mikor felpattintottam a fedelet csodálkozva láttam, hogy egy csepp sem hiányzott. András a hiányt pótolandó begurult Gyõrbe tankolni. Elfogyasztottuk a reggelinket, összecuccoltunk, majd hamarosan elkezdõdött az aznapi eligazítás és a rajtolás. A rajt fordított sorrendben történt, így mivel a szervezõk még este kiértékelték a szombati eredményeket ezúttal utolsónak indultam. Pont, mint tavaly. Utolsónak indulni jó, mert a nyomok sokat segítenek, nem kell annyit agyalni a tájékozódáson, és a pontkeresésnél is nagyjából lehet látni, hogy a többiek merre keresgélnek. Az éjszakai folyamatos esõ reggelre elállt, de sejteni lehetett, hogy az útviszonyok nem a legkedvezõbbek lesznek. Az esõruha fontos szerepet játszott, fõképp a felcsapódó sár ellen.

A rajt után hamarosan utolértem a többi motorost, hiszen tovább folytatódott az elõzõ napi GPS-kálvária. Szép lassan elõzgettem le a többieket és egy idõ után már az autósok között találtam magam. Számos korábbról már ismert földútra és pontra leltem, így nagyjából tudtam, hogy hol mire lehetett számítani. Nagyon sokat kellett gépészkedni a helyenként szappanszerûen síkos fekete talajon, többször simán állásból elcsúsztam. A krossz gumi úgy be volt rakodva sárral, mintha egy ügyes fazekasmester korongozta volna fel az agyagot. A nagy bütykök ki sem látszódtak. Sokat kellett bajlódni az egyes pontoknál a motor letámasztásával. Erre van megoldás, legközelebb már azzal is fel fogom szerelni a gépet. Menet közben csupán egyszer dobtam el a vasat egy oldalra lejtõ földúton. Nagyobb baj nem lett, a lábam szorult egy kicsit a gép alá, viszont a jobb tükröm tartója elpattant, így onnantól leginkább csak a jobb combomat láthattam csak benne. Szerencsére ez nem akadályozta a továbbhaladást és az egyre tisztuló idõben sorra gyûjtöttem be az újabb és újabb pontokat. Meglepetésemre többször pont az egy pontos, elvileg könnyû feladatok bizonyultak a legnehezebbnek, máig sem értem miért.

Vasárnapra a szintidõ hét óra volt és a pálya vége felé már szép számú egység verõdött össze. Itt sokszor az autók

elállták az utat, ahol lehetett, mentem elõre, volt azonban ahol várakozni kellett, míg elindul a konvoj. Több helyen megpróbáltam kerülni, más úton menni, de általában megfordulás lett a vége, így beletörõdtem a helyzetbe és haladtam a többiekkel, ahogy lehetett. A szlovák határt a rajkai határátkelõnél léptem át, ahol bár lelassítottam a sebességkorlátozásnak megfelelõen, a rázós, rossz minõségû aszfalt nem várt eseményt idézett elõ. Furcsa csörömpölést hallottam, hátranéztem és egy lapos valamit láttam pattogni párat az úton. Reméltem, hogy nem a rendszámtáblám, mivel volt olyan év, hogy háromszor tört le, ezért brutál módon egy vastag alulemezre csavartam fel és azt rögzítettem a hátsó traktushoz. A már említett tavalyi második helyezett motoros kolléga jött mögöttem gyerkõceivel és láttam, megáll, felvesz valamit. Ebbõl már tudtam, hogy valamit én hagytam el. Visszakanyarodtam mellé és felmutatta a rendszámtáblámat. Jelezte, hogy a célnál odaadja, így hát tovább nyargaltam. Sajnos Szlovákiában csupán három pontot kellett megkeresni, amit gyorsan letudtam, így pár perc késéssel, de sikeresen beértem a célba. A tavalyi helyszín szinte semmit nem változott, csak az odajutás lett egy kicsit trükkösebb, ugyanis a Garmin gyári térképe ahol csak lehetett másfelé próbált vinni. Ezzel tavaly már volt egy kis kalandom Lengyelországból hazafelé jövet így letiltottam és átkapcsoltam az általam egyre inkább kedvelt OSM térképre.

Az autósok nagy része már bent állt, az emberek ettek-ittak beszélgettek. Hamarosan befutott András is, majd szépen lassan megérkezett a mezõny minden tagja, aki idõközben nem adta fel. A kiértékelésre elég sokat vártunk, de így volt idõ arra, hogy megszárítkozzunk, én gatyára vetkõztem és egy felforrósodott acél kukán szépen az összes vizes cuccomat megszárítottam a szikrázó napsütésben. Szerettem volna hamarabb hazaindulni, de mivel jó eredményre számítottam mindenképpen meg akartam várni az eredményhirdetést. Az idõ este hét környékén újra kezdett romlani és komoly felhõsödés indult meg nyugatról. Az eredményhirdetés izgalommal töltött el, jó volt hallani, hogy fogytak a nevek elõlem a listán és végül az én nevem mondták utoljára.
Sikerült megvédenem a címemet. Ez volt az elsõ ilyen esemény, mióta versenyzek. Szeretném, ha jövõre is meg tudnám ismételni.
A ceremónia befejeztével megjelentek az elsõ esõcseppek. Andrással együtt indultunk haza, de egy keresztezõdésnél elszakadtunk, mivel korábban megbeszéltük, hogy én kisebb utakon próbálok meg hazajutni, õ meg lemegy Gyõrnek és ott az autópályán húzza meg a fülét a nagyvasnak. Szerencsém volt, jó tempóban bírtam haladni és szép lassan magam mögött hagytam a viharfelhõket. Bár a szél erõsen fújt, szárazon érkeztem haza röviddel éjfél elõtt.

Nagyon kemény, de annál izgalmasabb két napot élhettem át, amit ezúton is köszönök a szervezõknek! Kiváló munkát végeztek, remélem jövõre ismét rajthoz állhatok és újra megvédhetem a címemet!

Módosítás: (2013. június 06. csütörtök